

Harpie

Hannah van
Binsbergen

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM / ANTWERPEN

Eerste druk, februari 2020

© Hannah van Binsbergen

Omslagontwerp Floor von Dülmen Krumpelmann en Lyanne Tonk

Typografie binnenwerk Perfect Service

Auteursfoto Sanja Marušić

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 929 2868 9

NUR 301

www.uitgeverijpluim.nl

Our struggle must be towards the construction of a new and surprising world, not the identities shaped and distorted by capital.

Mark Fisher

Als je lang genoeg naar een plas bloed kijkt, zul je zien dat er een gat ontstaat, een portaal naar een andere wereld. Haar handen trilden niet maar lagen open en verbaasd op tafel.

Je zou kunnen overwegen iets op de muur te schrijven met dat bloed, lijkt dat je niet dramatisch?

Bek houden. Daar weet jij niks van.

Kom op, kind, als er een moment in je leven is dat je het je kunt veroorloven om een beetje reflectief te zijn, dan is het wel tijdens je zelfmoord.

Ik ben geen zelfmoord aan het plegen.

Wat, in de naam van de heilige tering, ben je dan aan het doen?

En uit de put komt een grappig mannetje gekropen, een klein bloedduiveltje met zwarte schubben en prachtige gouden paddenogen. En terwijl hij zich ophijst uit

het bloed en vrolijk rondrent, begint hij te groeien en groeien tot er een flinke, volwassen Lucifer op de rand van Harpies bureau zit.

Dag Satan.

Dag Harpie. Hoe gaat-ie?

Goed, Satan.

Niet liegen, je hebt je polsen doorgesneden.

Nietes, niet door. Het bloedt alleen een beetje.

Er zijn makkelijkere manieren om vrienden te maken.

Ik wist niet dat dit er een was, om eerlijk te zijn.

Sint Derdengelden

Voor het eerst sinds lange tijd is Harpie in de positie dat ze zichzelf moet voorstellen. Niet zoals ze dat het liefste doet, met een valse naam en een corresponderend onwaarschijnlijk levensverhaal, de laatst overgebleven telg van het huis Habsburg of medisch historicus gespecialiseerd in methoden van balsemen en mumificeren, maar min of meer het echte verhaal: Harpie Poelgeest, tweeëntwintig jaar, momenteel werkloos maar popelend om aan de slag te gaan voor uw bedrijf. Maar dat is later vandaag. Nu wentelt ze zich nog dieper in de kluwen dekens en de verleidelijke onzin van haar dromen, waarin de verplichtingen van de dag zijn teruggebracht tot een vaag voorgevoel. Als de wekker voor de vierde keer gaat, gooit ze de deken van zich af en kreunt luid. Woensdag 3 maart zwemt haar bewustzijn binnen. Elke dag een nieuwe kans, wat een genade. Wat een zieke, zieke grap.

Het is te koud om zo te blijven liggen, dus ze richt

zich op, trekt het gordijn open en zet twee stappen naar haar kleine badkamer. Als ze het koordje aan het lichtknopje vastpakt, wacht ze een paar seconden met bonzend hart, voor ze het naar beneden trekt. Het doet het nog.

De afgelopen maanden werd Harpie steeds banger dat er op de deur gebonsd zou worden als ze onder de douche stond, die weinige keren dat ze onder de douche stond. Dat de deurwaarders haar deur zouden intrappen, en haar dan naakt en nat en weerloos zouden aantreffen. En dan? Daar ging het nooit over. Het idee dat ze hen zou horen, hun vuisten op de deur en hun strenge stemmen, dat was veel enger dan wat ze haar zouden kunnen afnemen.

Andere keren fantaseerde ze juist dat ze hen gracieus zou ontvangen, de deur zou openzwaaien met een groot gebaar en roepen: 'Heren, kom toch binnen! Ik heb uw komst met smart afgewacht! Ga zitten, ik maak wel een hoekje van het bed vrij. Wil iemand misschien een glas water? Ik heb niet veel, maar wat van mij is, is van u!' Ergens weet Harpie wel dat het misschien niet zo erg zou zijn als er iemand zou komen. Er is schuldhulp, misschien had ze een aardige sociaal werker kunnen krijgen, wie weet, misschien zelfs een net kamertje in een psychiatrisch ziekenhuis. Maar ook een prutser heeft zo haar trots. Trots, en een zekere weerstand te-

gen het vooruitzicht van een leven zonder gas, licht en water.

Ongeveer een week geleden heeft Harpie besloten dat het maar eens afgelopen moest wezen, en sindsdien heeft ze, vindt ze zelf, de daad op een bewonderenswaardige wijze bij het woord gevoegd. Niet dat ze haar post heeft opengemaakt of de stapel beschimmelde borden in het teiltje in de hoek van de kamer heeft weggewerkt, maar dat is klein bier vergeleken bij de stappen die ze wel gezet heeft: ze heeft haar huis verlaten, is naar een uitzendbureau gegaan en heeft een afspraak gemaakt voor een sollicitatiegesprek voor een positie als receptioniste. Bij de gedachte dat dat straks het grootste deel van haar dagbesteding kan gaan uitmaken trekt er een duizelige paniek door haar hoofd, maar, vertelt ze zichzelf, de huidige dagbesteding is al helemaal niks om over naar huis te schrijven. Dus heeft ze de laatste doos liebfraumilch door de gootsteen gespoeld en onder de douche de kleren gewassen die ze nu met druipend haar aantrekt. Ze doet haar best met make-up, maar als ze zichzelf aankijkt in de spiegel moet ze constateren dat de zieligheid zich niet helemaal van haar smoel laat poetsen. Misschien is dat niet eens zo erg. Geef die zielenpiet een kans.

Het is niet de eerste keer dat ze een plan heeft gemaakt om uit de shit te komen. Iedereen heeft weleens een goede dag, en in de laatste anderhalf jaar heeft Harpie heus af en toe om zich heen gekeken en geconstateerd dat waar ze mee bezig was geen optimale levensopzet was. Dan keek ze bijvoorbeeld naar de studiegids, en rekende voorzichtig uit hoeveel punten ze moest halen voor een diploma. Of misschien kon ze iets heel anders met haar leven doen; dan zocht ze op hoe je privédetective wordt. Maar binnen een paar uur gooide ze meestal een bom op dit soort listen. Een bachelor geschiedenis. Ja, dan word je met open armen ontvangen op de arbeidsmarkt, vooral als je niks wilt en niks kunt. En een dure beroepsopleiding aan een privé-instituut om mensen zoals jezelf te bespioneren, eerlijke kleinfraudeurs en kruimeldieven, dat klinkt als een vervullende bestemming voor een berooid en depressief jongmens. En dan gingen de series aan en de wijn open, als ze die week boodschappen had gedaan tenminste, en soms vloaide er laat op de avond dan een traan of twee. Maar meestal beoordeelde ze haar keuze voor een steil pad omlaag niet als beter of slechter dan andere keuzes.

Het isolement waarin Harpie leeft maakt haar verdriet puur. Vreemde smetten zoals de wens om erkend te worden als een zielig iemand, het verlangen naar de blik van een zekere ander, zodat hij kan zien hoe zij

lijdt en dan lekker spijt krijgt, die dingen stierven af en wat er overbleef was een ellende die alleen voor zichzelf bestond, als een kunstwerk op de zeebodem. Dat was een tijdje erg bevredigend, en had als bijkomend voordeel dat venijnige vragen over de aard en reden van haar verdriet uitbleven. Voor Harpie was het duidelijk dat ze eenzaam was omdat ze verdrietig was, en niet andersom.

De eerste stenen van de muur om haar heen legde ze toen ze stopte met haar studie. Eerst miste ze een paar colleges, toen kwam ze helemaal niet meer. Toen het collegejaar voorbij was schreef ze zich niet opnieuw in. Het leven waarin ze las, luisterde en schreef om haar kennis te vermeerderen lag op dat moment al vele maanden achter haar, en ook de mensen die bij dat leven hoorden waren zonder snikken heengegaan. Er had er nog weleens een gebeld, maar Harpie nam niet op. Sociale contacten zijn vluchtig voor studenten, er verdwijnen wel vaker mensen. Harpie was niemands beste vriend, en niemand de hare. Ze bleef thuis: piepklein studiotje in een heel hoge flat, met een kookplaatje op het bureau en een afwasteiltje in de badkamer. Eén keer per week wat crackers, wijn en pindakaas kopen, af en toe een appel tegen de scheurbuik, en weer het nest in, sentimentele tv kijken of lezen over andere jonge kluizenaars.